

Hồi 35

Kinh Hồn Một Đêm

Bây giờ thì kẻ tàn phế này không có gì khác người nữa cả, bởi lão đã chết.

Ai rồi cũng phải chết, người chết đều giống nhau, bất luận là anh hùng, mỹ nhân cũng thế, chết rồi cũng chẳng có gì khác nhau cả. Điểm duy nhất khác biệt của người chết này là đôi tay lão vẫn còn nắm chặt vào nhau, như một người hà tiện đang cố giữ túi tiền của mình. Trong tay lão có gì?

Mã Như Long kéo những ngón tay lão gù ra, sắc mặt càng sững sờ hơn. Trong tay kẻ chết đang cầm một cục đá, loại đá tròn bóng đen láy chỉ có tại Tử Cốc mà thôi.

Tạ Ngọc Luân kêu thất thanh:

- Vô Thập Tam!

Nếu Vô Thập Tam quả thật đã đến đây, thì Đại Uyển đã bị mang đi đâu? Câu hỏi này Mã Như Long và Tạ Ngọc Luân đều không đáp được, thậm chí không dám nghĩ đến hậu quả.

Còn một nghi vấn nữa:

kế hoạch của Du Lục tuyệt đối bí mật, Vô Thập Tam dùng cách gì mà tìm đến đây được?

Thiết Chấn Thiên đang ngủ. Một người dày kinh nghiệm giang hồ như y, chỉ cần có cơ hội ngủ được là sẽ ngủ, y cho rằng kế hoạch của Du Lục rất kín, nơi này rất an toàn.

Chỉ có điều, vì y nhiều kinh nghiệm giang hồ nên cũng rất dễ tỉnh giấc. Y bị một thứ tiếng động kỳ lạ đánh thức, lúc tỉnh dậy đã không thấy Vương Vạn Võ đâu cả, đến chiếc chiếu y nằm cũng không có ở đấy.

Trong phòng, cánh cửa ra vào duy nhất cùng hai bên cửa sổ vẫn còn đóng kín, Thiết Chấn Thiên cũng không nghe tiếng Vương Vạn Võ mở cửa, và lại cửa được cài then từ phía trong phòng, nếu họ Vương có ra ngoài cũng chẳng thể nào cài then cửa từ phía trong được.

Thế nhưng Vương Vạn Võ đã biến mất, y làm thế nào ra khỏi gian phòng này?

Cách giải thích duy nhất là căn phòng có ngõ ra bí mật. Các căn biệt thự thường có địa đạo dắt đến mật thất, hơn thế nữa căn nhà này là do Du Lục thiết kế.

Thế nhưng Thiết Chấn Thiên không tìm thấy ngõ ra nào khác. Y cảm thấy kỳ quái, Vương Vạn Võ cũng giống như y, lần đầu đến đây, y không tìm thấy ngõ ra, họ Vương B làm sao tìm thấy? Họ Vương tại sao không chịu ngủ, lại len lén bỏ đi đâu? Nếu cần đi ra ngoài, cũng đâu cần phải dùng địa đạo mà đi?

Thiết Chấn Thiên không nghĩ thêm, chuyện nghĩ không thông, y không nghĩ nhiều. Y mở cửa bước ra ngoài, vừa đứng lúc nhìn thấy Tạ Ngọc Luân đến ra dấu cho Mã Như Long đi theo cô. Y không lên tiếng gọi họ, vì chuyện thanh niên thiếu nữ tư tình trong đêm khuya chẳng liên hệ gì đến y. Và lại y cũng không muốn làm chuyện vô duyên gây mất hứng cho người khác, y chỉ muốn đi tìm Vương Vạn Võ.

Phía sau khu phòng ngủ là một hậu viên cực lớn, chưa được sửa sang sắp xếp, nên trông quang cảnh rất âm u hoang vắng giữa đêm khuya tĩnh lặng. Thiết Chấn Thiên bước qua một bờ đê xếp bằng đá, bỗng nghe có tiếng thở từ phía sau hòn giả sơn.

Phía sau giả sơn là một hồ nước trồng sen, tuy chưa có hoa nhưng có nước đầy hồ.

Có một người đang trần mình từ dưới hồ bước lên, ngã mình trên bờ đất, thở hồng hộc.

Y không phải Vương Vạn Võ, mà là Tuyệt Đại Sư.

Thiết Chấn Thiên chưng hửng. Y chưa từng nghĩ đến sẽ nhìn thấy Tuyệt Đại Sư như thế này, nhưng chợt hiểu ra. Tuyệt Đại Sư cũng là người, cũng có dục vọng, cũng có lúc bị dục vọng thiêu đốt, nhưng ông không thể phát tiết giống như những kẻ khác, chỉ có chờ đến nửa đêm không người, mới ra hồ dùng nước lạnh để khống chế chính mình. Thiết Chấn Thiên bỗng cảm thấy Tuyệt Đại Sư thật đáng thương hại!

Lúc này Tuyệt Đại Sư giật mình, vội ngồi dậy mặc áo vào, kinh ngạc nhìn Thiết Chấn Thiên.

Thiết Chấn Thiên thở dài:

- Người không phải sợ ta nói cho ai khác biết, chuyện ta nhìn thấy đêm nay, sẽ chẳng có kẻ thứ ba biết đâu.

Tuyệt Đại Sư hoang mang hỏi:

- Người có biết Thiết Toàn Nghĩa đã chết chăng?

Thiết Chấn Thiên nắm chặt tay:

- Người giết Nghĩa đệ?

- Là ai giết cũng vậy, nếu người muốn báo thù cho y, bây giờ có thể ra tay.

Thiết Chấn Thiên nhìn Tuyết Đại Sư, chẳng những không xuất thủ, mà ngược lại thở ra:

- Bây giờ ta không thể giết ngươi.
- Tại sao?

Bởi vì bây giờ Thiết Chấn Thiên đã nảy sinh lòng thương hại cho Tuyết Đại Sư, nên y không còn sát cơ. Y không nói ra điều này, bởi ngay lúc ấy y nghe thấy một tiếng thét kinh hãi, là tiếng của Tạ Ngọc Luân lúc nhìn thấy thi thể của lão gù tàn phế.

Thi thể lão gù không có một vết máu, cũng không thấy vết thương chỗ nào, đòn trí mạng là do lão bị người dùng nội gia chưởng lực ép đứt tâm mạch. Đó là một loại nội gia chưởng lực cực kỳ âm nhu, sau khi chấn đoạn tâm mạch vẫn không lưu lại chút dấu ấn nào cả. Lúc Thiết Chấn Thiên vội chạy đến xem, Du Lục cũng đến, hiển nhiên y vừa sợ vừa giận.

Du Lục hỏi:

- Ai giết lão gù? Tại sao lại giết một kẻ tàn phế tội nghiệp thế này?

Thiết Chấn Thiên cũng rất phẫn nộ:

- Gã hung thủ ấy muốn giết là giết, chẳng cần có lý do gì cả.
- Thiết huynh muốn nói đến Vô Thập Tam?
- Trừ tên điên ấy còn ai nữa?

Du Lục càng kinh ngạc hơn:

- Làm sao y tìm đến đây được? Chẳng lẽ kế hoạch của tôi có chỗ sơ hở?

Câu hỏi này mọi người cũng có nghĩ đến.

Tạ Ngọc Luân vụt lên tiếng:

- Ta hiểu rồi.
- Hiểu cái gì?
- Tên ác ma ấy đến tiếng rùa đẻ trứng còn nghe được, làm sao không nghe ra tiếng người đào hầm chứ? Nhất định là hắn đã chờ sẵn ở ngõ ra của địa đạo, rồi bám sát theo chúng ta.

Du Lục lắc đầu quả quyết:

- Không đúng, y không thể nào nghe được tiếng tôi đào hầm. Nếu y kê tai sát mặt đất, cố hết sức lắng nghe thì may ra có thể nghe được, hẳn đây là cách y đã nghe được tiếng rùa đẻ trứng.

Vả lại "tiếng rùa đẻ trứng" chỉ là một cách hình dung, thật sự rùa đẻ có tiếng động chẳng? Chưa ai nghe qua nên cũng chẳng ai biết rõ.

Du Lục nói tiếp:

- Lúc tôi đào đường hầm, thì Vô Thập Tam chỉ chú ý đến tiếng động bên trong tiệm tạp hóa, làm sao nghe được tiếng xa vắng vắng dưới lòng đất? Mà chúng tôi rất cẩn thận, hầu như chẳng hề gây nên tiếng động nhỏ nữa.

Du Lục rất tự tin, mọi người không thể không tin y, do đó nghi vấn lại hoàn nghi vấn.

- Nếu Vô Thập Tam không nghe được tiếng đào đường hầm dưới lòng đất, và kế hoạch này không chỗ sơ hở, thì làm thế nào trong một buổi y đã tìm đến chỗ này?

Thiết Chấn Thiên bỗng nói:

- Kế hoạch này có một chỗ sơ hở.

- Hở chỗ nào?

- Trên mình Vương Vạn Võ.

Du Lục lập tức nói:

- Thiết huynh cho rằng hắn là kẻ gian? Hay là dọc đường hắn đã để lại ám ký cho Vô Thập Tam truy tầm đến đây?

Nghi vấn đã có giải đáp. Trừ Vương Vạn Võ ra, trong nhóm không có người nào khác khả dĩ là gian tế, nếu không có kẻ nội gian, Vô Thập Tam chẳng thể nào tìm đến đây được.

- Vương Vạn Võ đâu rồi?

Thiết Chấn Thiên nói:

- Hắn đã biến đâu mất, lúc ta tỉnh giấc đã không thấy hắn đâu cả.

- Làm sao huynh thức giấc?

- Ta bị một thứ tiếng động kỳ lạ làm tỉnh giấc, ta vốn không nhận ra được đó là thứ âm thanh gì, nhưng bây giờ mới nghĩ đến, rất có thể là tiếng mở địa đạo.

Du Lục lập tức xác nhận:

- Căn phòng ấy vốn định làm thư phòng cho chủ nhân, y đặc biệt yêu cầu làm thêm địa đạo trở từ căn phòng ấy, có lẽ khi còn tại chức y đã gây thù oán với một số người nên muốn đề phòng có ngõ thoát.

Thiết Chấn Thiên nói:

- Nhưng ta tìm mãi không thấy gì cả.

Địa đạo bí mật do Du Lục thiết kế, người khác đương nhiên khó lòng tìm ra, nhưng chính y thì chắc chắn tìm được.

Căn phòng định dùng làm thư phòng do đó cũng không hẹp lắm, Vương Vạn Võ vốn nằm tại góc sát cửa sổ. Ngõ vào địa đạo bí mật nằm ngay phía dưới chỗ họ Vương nằm ngủ, chỉ cần cho mở cơ quan là chỗ y nằm sẽ mở lên, hiện ra ngõ xuống phía dưới.

Thiết Chấn Thiên không tìm ra chỗ điều khiển cơ quan, vì chỗ ấy chỉ là một hoa văn khắc nổi trên khung cửa sổ.

Du Lục bấm vào hình hoa, cánh cửa ngầm mở bật lên, ngõ vào địa đạo hiện ra.

Bên trong u ám ẩm ướt, địa đạo trở ngõ ra tại một lòng giếng. Cái giếng này đương nhiên là một giếng không nước.

Lúc này tuy giếng không có nước, nhưng lại có một người, một người chết được bó lại bằng chiếu, chính là loại chiếu mọi người nằm ngủ. Người ấy là Vương Vạn Võ.